

(I've Tasted My Blood)

Ha az agya végleg elborult
azt hitték, a tüzet akarja,
és kalapácscsá váltak az öklök.
Én már kóstoltam véretem, túl sok
a szeretet, amire születtem.

De az én anyám látta
a lány szakállú barna zabfölkéket;
az eső hangját és a pazar levegőorgonát:
és én szerettem nagyon, szerettem,
úgy vonszolta ő napjait, mint egy szánkót kavicsokon át.

Játszótársak? Emlékszem, ahol koponyákat görgettek!
Egyként haltak éhen, gyötrő, szürke polcdeszkákon,
egyként hulltak, és alászálltak az ütős srácok is fröcsögve,
és mennyien és mennyien...
a feltalált atomra-atom
Európában gilisztatúrásokon.

Az én mély imám egy átok
Az én mély imám a remény, hogy ezt nem kívánjátok!
Az én mély imám: az elragadó,
az szerető, az mérges,
és sokszor már megbocsátó,
mert ilyen akarat nincs, és nem lehet.
Én már kóstoltam véretem, túl sok
a bűnhődés, amire születtem.

Ford:Németh Dezső